

Dlaně, jež nikdy nehladily,
pátravě hladí mužskou tvář...
Jako by pro mě v tuhle chvíli
začínal nový kalendář.
Nezklamal jsi mě, nezklamu tě.
Já, která náhle umím kvést,
hladím tě s touhou potměchutě
u nohou svatých podél cest.

Odpusť mým prstům, že se chvějí,
teprv se do nich vrací krev.
Ještě se hrabu ze závějí...
Co bych dnes dala za úsměv,
kterým se jiné ženy smějí
na muže, které chtějí plést?
Asi nic - koukám po šalvěži
u kolen svatých podél cest.

Koukám se na list zlatobýlu,
na květy lnu a kopretin...
Nehledám triumf, ani sílu,
chci k tobě přilnout jako stín.
Vůně tvých vlasů trochu mate,
patrně stará mužská lest.
Takové lsti jsou ovšem svaté
před tváří svatých podél cest.

Není v tom hřích a není vina.
Ve skutcích, ani v myšlenkách.
Obrostu tě jak rozmarýna;
pomalu, všude. Všude...Ach...

Něžný je déšť, a třepotavý.
Sedá jak motýl na pelest.
Spolu s mou rukou tiše slaví
diskrétnost svatých podél cest.